

og ventes at ville stige ikke uvæsentligt, saa at baade Kapital og Rente haabes at være indvundet inden alt for mange Aar. Men jeg kan ikke takke den højtærede Konseilspræsident for, at han har gjort, for det første hvad han ønskede at gøre, og dernæst, hvad det har været hans Pligt at gøre, og det tror jeg, at den højtærede Konseilspræsident ikke vil vide mig Utak for.

Jeg kan ikke være enig med den højtærede Konseilspræsident i, hvad han udtalte her, at Højre vil nægte Regeringen en Finanslov. Det er netop det, vi ikke ville. Af Betænkningen fremgaar allerede, at 6 Medlemmer, som repræsenterer et stort Antal Medlemmer, indstille Forslaget til Vedtagelse, men naar vi derefter og for Resten, efter at dette var os meddelt, ikke ville stemme imod Lovforslaget, men afholde os fra at stemme, viser det netop, at vi ikke ville nægte Regeringen en Finanslov. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at naar vi vilde udtale det, der er udtalt i vor Betænkning, kan den højtærede Konseilspræsident jo mene om Indholdet og Formen, hvad han vil — om det er klogt eller uklogt, er en Sag for sig —, men naar vi vilde det, og naar vi mente, det var rigtigt at gøre det paa den Maade, saa vilde det dog ikke være muligt for Højre at ende med at sige: I Henhold til disse Betragtninger indstille vi Finanslovsforslaget til Vedtagelse. Det kunde vi ikke gøre. For Resten er det ikke Højreskik — vi have ikke optaget det Forbillede fra andre Sider — at nægte Finanslove. Det er jo noget, som den højtærede Konseilspræsident selv vil vide. Vi have altid ment, at Finansloven ikke maa bruges som et politisk Kampmiddel, og jeg kan paa ny betone, at der er ikke den fjerneste Tanke fra vor Side om ved denne Lejlighed at bruge den paa den Maade. — Naar man et Par Gange har talt om vore politiske Meningsfællers Stilling i det andet Ting, skal jeg dog gøre opmærksom paa, at deres Tilslutning til Finansloven fandt Sted inden første Behandling af Finansloven i dette Ting. Der var hos vore Meningsfællere i Folketinget ingen Formodning om, at den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Finansminister vilde stille sig paa den afvisende Maade, som de gjorde her, saasomt de kunde udregne, at Finansloven uden os vilde blive ført igennem. Dernæst har det, som sagt, ikke været uden Indflydelse paa Højres Stilling, at man i de sidste Dage har fremsat Forslag om yderligere Laan paa

Veksler. Naar en Købmand ønsker sine Veksler prolongerede, plejer han dog at kunne betale noget af; men den danske Stat vil, naar den prolongerer sine Veksler, have dem forøgede med 25 Mill. Frs. Det er ikke i Overensstemmelse med, hvad vi havde tænkt os, og det burde heller ikke have været nødvendigt. Jeg synes ikke, at den højtærede Regering er berettiget til at tro, at slikt kan blive uden Indflydelse paa Rigsdagens Holdning overfor denne Finanslov, hvis Underskud alt-saa skal dækkes paa den Maade.

Naar den højtærede Konseilspræsident siger, at han vilde se vor Tro af vore Gerninger, haaber jeg, at han ikke vil blive skuffet. I alt Fald agte vi nu som før at behandle alle de Love, der blive os forelagte, og der findes i mine Udtalelser ved Finanslovens 1ste Behandling ikke noget, der berettiger til at tro, at vi ikke ogsaa ved denne Lejlighed agte at gøre det. Men jeg maa dog have Lov til at sige, at det kan vel ikke betyde, at den højtærede Konseilspræsident mener, at vi skulle tage Forslagene uden Undersøgelse? Vi maa vel have Lov til at underkaste dem en Drøftelse, eventuelt en Kritik, og stille Ændringsforslag? Det er vel ikke Meningen, uagtet det kan være meget fristende, naar vi faa Lovene saa sent paa Samlingen, at man hellere vil være fri for videre Rigsdagsarbejde, at vi skulle vedtage en Lov som f. Eks. Loven om Stempelafgifter uden Undersøgelse, en Lov, der vel skal bestaa det meste af et Hundrede Aar? Kedeligt er det jo i alt Fald, at en saa stor og vigtig, næsten organisk, Lov i en saa sen Time kommer til Landstinget, og man saa oven i Købet indirekte skal høre, at vi, hvis vi ikke skynde os med at blive færdige, da ikke lægge nogen god Villie for Dagen. Jeg vil bede den højtærede Minister overveje dette; hvis han fordrer, at vi skulle tage ubeset eller saa at sige ubeset, hvad der kommer, vil han nemlig komme til at blive skuffet.

Hvad jeg har sagt med Hensyn til Stillingen overfor Udlandet bliver ikke gendrevet, fordi den højtærede Konseilspræsident gentager, hvad han sagde, at vi ved vore Udtalelser kunde svække vor Stilling i Udlandet, medens jeg mener, at det, at vi forlange, om jeg maa sige finansiell Udrensning og det hurtigst muligt, netop vil styrke vor Stilling. Jeg kan ikke erkende, at der er fremkommet noget som helst, der kan berettiggte til at rette den Pil mod os. Vi have ved vor Fremgangsmaade ikke haft andet for Øje end at styrke vor Stilling i Udlandet gennem et